

Hoofdstuk I

ERGENS IN EDINBURGH

8 april 1872

Hij stikte bijna.

Zijn longen pompten wat ze konden. Zijn mond hing open. Maar hij kreeg nog steeds niet genoeg lucht.

De zak over zijn hoofd sloot alles af. Zijn neus. Zijn ogen. Angst brandde in zijn maag, scherp en zuur.

Waar brachten ze hem heen? En waarom? En vooral: zou hij morgen nog leven?

De paardenkar waarin hij zat ging langzamer rijden en stond toen met een schok stil.

‘Naar buiten, jij!’

Boy kreeg een harde duw in zijn rug. Hij tuimelde uit de kar en smakte op de grond. Au, dat deed pijn. Hij vervloekte zijn roekeloosheid van eerder die avond. Was

hij maar voorzichtiger geweest, niet zo eigenwijs. Dan had hij die twee mannen wel gezien die buiten het verlaten pension stonden waar hij de laatste drie maanden had gewoond.

Maar toen hij ze opmerkte, was het al te laat. De zak zat al over zijn hoofd en zijn handen waren al achter zijn rug vastgebonden.

‘Sta op, scharminkel.’

Sterke handen trokken hem overeind. Boy voelde een koude wind op zijn huid. Ergens vlakbij ging een deur krakend open. Als vanzelf draaide hij zich om. Weer een duw. Dan een drempel. Hij struikelde naar binnen.

Waar was hij? Wat wilden ze van hem? Zijn hart sloeg over van angst.

Opeens werd de zak van zijn hoofd getrokken. Meteen zoog hij zijn longen vol. De lucht die hij binnenkreeg was muf, schimmelig en smaakte naar de zee. Hij draaide zich langzaam om en tuurde om zich heen.

Het leek wel een oude loods. Door de geluiden en geuren wist hij dat hij in de buurt van de haven moest zijn. Aan de overkant van de ruimte stond een man bij het enige raam. Zijn donkere gestalte stak zwart af in het felle maanlicht.

‘Boy, wat fijn dat je kon komen.’

Boy herkende de stem meteen. Zijn adem stakte in zijn keel.

Frank de Kraker. De leider van de Broederschap, een bende van de ergste misdadigers en dieven van de stad. En de man die zichzelf de King noemde.

‘Volgens mij weet je precies waarom je hier bent.’ Op zijn gemak slenterde de Kraker weg bij het raam. Zijn laarzen met ijzerbeslag tikten op de kale houten vloer. Boy wachtte, maar de King had geen haast. Het was alsof hij wist dat de jongen met de seconde banger werd. ‘Nou? Ben je je tong verloren?’

Nu was de Kraker zo dichtbij dat Boy het motiefje van zijn zijden halsdoek kon zien. De King was ijdel. Hij had zijn haar naar achteren gekamd en zijn pet zwierig schuin op zijn hoofd gezet. Er werd wel verteld dat er een scheermes in de klep was genaaid, zodat hij een tegenstander met een enkele hoofdbeweging blind kon maken. Maar niemand wist zeker of dat echt waar was.

Boy slikte. Zijn keel was droog, maar hij zei niets. Een tijdje was het muisstil. Tot de Kraker een mes uit zijn mouw haalde.

‘Dus je weigert te praten.’ Nadrukkelijk liet hij het mes in zijn hand rollen. Heen en weer. Heen en weer. ‘Da’s nou jammer.’

Boy staaarde naar het rollende mes; de punt was beschadigd en roestig van de oude bloedvlekken. Hij zei nog steeds niets. Niet dat hij zo dapper was, hij had best iets willen zeggen. Maar er kwam gewoon geen geluid uit zijn keel.

‘Nou, gelukkig voor jou heb ik je stem niet nodig.’ Het mes lag nu stil. ‘Je hebt vast wel gehoord van de Wormwell-veiling?’

Aarzelend knikte Boy. Iedereen in de stad wist van de veiling. Walter Wormwell was de directeur geweest van

de Koninklijke Rondreizende Menagerie, de beroemdste dierenshow van het land. Twee weken geleden hadden ze hem gevonden in zijn studeerkamer, even koud en stijf als de kip op zijn bord, waarvan hij niets gegeten had. Op straat werd verteld dat Wormwell beter met dieren was geweest dan met geld. Morgen zou de hele menagerie verkocht worden om zijn schulden af te betalen.

Boy vroeg zich af wat de Kraker op die veiling wilde. Wat viel er voor de King te halen bij iemand als Wormwell, die geen rooie cent meer had bezeten? Of bij een veiling van vreemde dieren? Hij begreep er niets van.

‘Twee dagen voor zijn dood heeft Wormwell geld van me gestolen. Veel geld. Dat wil ik terug... en jij gaat het voor me halen.’

Boy slikte. Hij probeerde te begrijpen waar hij aan toe was. Deels was hij opgelucht. Straks zou hij gewoon de loods uit kunnen lopen. Levend. Dit keer zou er geen straf volgen. Geen pijn.

‘Zijn huis is al doorzocht. Daar lag niets. Nog geen stuiver onder de vloer. De menagerie is de enige plek die nog niet is doorzocht. Natuurlijk zou ik liever zelf naar de veiling gaan, maar er is vast overal politie. Dus heb ik besloten jou te sturen...’ De Kraker dwong zich tot een glimlach. ‘Mijn favoriete diefje.’

Boy schrok. Hoe moest hij al dat geld vinden als de Broederschap dat niet eens kon? En wat moest hij zoeken? Munten? Biljetten? Goud? Het leek onbegonnen werk.

‘Mijn mannen zullen zorgen dat je het terrein op komt.’ De Kraker knikte naar de twee schurken die bij de deur de wacht hielden. ‘Daarna moet je het alleen zien te doen. Houd je oren en ogen goed open. Wormwell heeft dat geld verstopt. Ergens moet hij sporen hebben achtergelaten. En denk eraan...’

Boy wachtte. Zijn hart sloeg over. De Kraker liet zijn mes zachtjes over de arm van Boy glijden. Tot vlak boven de littekens die kriskras over zijn pols zaten.

‘De vorige keer dat ik je vroeg iets voor me te doen, liet je me zitten. Dit is je kans om het goed te maken.’ In een flits draaide de Kraker zijn mes om zodat het in de huid van de jongen sneed. Boy beet op zijn tanden om het niet uit te schreeuwen van de pijn. ‘Je voelt al wel wat je te wachten staat als je het geld niet vindt...’

Boy hing aan zijn vingertoppen aan de hoge stenen muur. Dat kostte hem al zijn kracht. Toen deed hij zijn ogen dicht en liet los. Gelukkig kwam hij geluidloos neer.

Eindelijk was hij op het veilingterrein.

Aan de andere kant van de muur hoorde hij de bendeleden van de Kraker mompelen en even later verdwenen hun voetstappen in de verte. Hun werk zat erop. Nu was hij aan de beurt.

Je voelt al wel wat je te wachten staat als je het geld niet vindt...

De woorden van de Kraker spookten door zijn hoofd als donkere schimmen. Hij wreef over zijn pols en voelde

de oude littekens. Hij wist maar al te goed wat er zou gebeuren als hij het geld niet vond.

Maar hij was niet in paniek, want hij was hier goed in. Hij kon sneller, slimmer en beter zakkenrollen dan wie dan ook. Het was hier zo druk dat niemand op hem zou letten. Bovendien keek iedereen alleen maar naar het allervreemdste wat ze ooit hadden gezien.

Twee luipaarden, een paar tijgers, een mottige baviaan en een stuk of wat kamelen stapten rond in het paviljoen van Waverley. Daarna kwam er een rijtje antilopen langs, twee hyena's (een gevlekte en een gestreepte) en een goudgele leeuw die met haar staart zwiepte.

Boy had nog nooit andere dieren gezien dan katten, honden of ratten. Hij wist alleen maar hoe deze vreemde wezens heetten omdat Bartholomeus Trott, de veilingmeester, hun namen luidkeels rond brulde.

'...en tot slot is deze Siberische bruine beer verkocht aan de dierentuin van Londen voor veertig daalders.' Meneer Trott hamerde de koop af en grijnsde als een man die dol is op geld. 'Londen heeft hier een echt koopje te pakken. Hij is jong, gezond en vrolijk.'

Maar de beer was zo te zien niet erg blij. Met opengesperde muil ging hij op zijn achterpoten staan en liet het publiek zijn klauwen zien. Boy wist dat het zinloos was. Ontsnappen kon het dier toch niet. Twee oppassers trokken het al aan zijn kettingen naar de grond.

Boy had medelijden met hem, maar hij had werk te doen. Hij keek om zich heen. De meeste mensen ston-

den bij een soort podium waar de dieren werden geshowd voor de veiling. Daarachter stonden rijen kooien en wagens waarin de rest van Wormwells dierenverzameling was ondergebracht. Waarschijnlijk kon hij daar het beste beginnen.

Hij tastte in zijn zak naar het mesje dat hij gebruikte om zakken en tassen open te snijden als hij ging zakkenrollen. Het was er nog. Aan het werk!

Een uur later had Boy nog niets gevonden. Hij had kratten opengewrikt, was onder wagens gekropen en had zijn hand in kooien vol stro gestoken. Maar zoals hij eigenlijk al had verwacht: niets! Er lag geen goud. Geen juwelen. Geen papiergeld.

Het enige succes zat in de voering van zijn jas: een boel centen, zijden zakdoeken en een hoedenspeld. Hij had zelfs een fluitje uit de zak van een van de knechten van meneer Trott gepikt.

Boy kwam bij de laatste kooi en gluurde om de hoek. Op het pad stond een groepje oppassers te praten met een man in een gekreukt kostuum. Meteen trok Boy zijn hoofd terug, maar hij was net te laat.

‘Hé! Jij daar! Wat doe jij daar, knul? Hier komen. Wat denk je wel?’

Meteen draaide Boy zich om. Hij schoot ervandoor, zigzagde tussen de wagens door en mengde zich in de menigte. Pas toen durfde hij achterom te kijken. De man met het kreukelige pak tuurde over de hoofden van de mensen heen. Boy dook in elkaar om niet gezien te worden. Zijn hart bonsde.

‘Dames en heren!’ Meneer Trott had geen beter moment kunnen kiezen om de aandacht te trekken. Iedereen keek naar het podium. Vier mannen lieten daar een kooi op een verhoging zakken. Achter de tralies lag een suffige leeuw. ‘Mag ik u voorstellen aan Hannibal, de koning van de jungle!’

Alsof hij een teken had gekregen, kwam de leeuw overeind, opende zijn muil en brulde. De kooi wiebelde. Boy hoorde mensen gillen.

‘Geen paniek, dames. Hij is zo mak als een lammetje en zo lief als een schoothondje. Ik zou zelf de kooi in gaan als ik niet mijn mooiste kleren aan had. Goed, wie biedt?’

‘Tweehonderd daalders!’ riep een grote heer op de voorste rij. Hij was vast een van de gasten met een eigen dierentuin of een rondreizende dierenshow. Boy had zelfs gehoord dat ene Barnum, een Amerikaan met een circus, een opkoper had gestuurd.

‘Tweehonderdtien!’

‘Tweehonderdttwintig.’

‘Twee-dertig!’

‘Goed! Driehonderd daalders.’ Dat was weer die grote man. Hij had enorme grijze bakkebaarden en een rij glanzende gouden knopen op zijn jas. ‘En voor dat geld hoop ik dat hij piano kan spelen!’

De mensen moesten lachen terwijl de hamer viel.

‘Verkocht aan de heer Arthur Albright van de dierentuin van Yorkshire voor driehonderd daalders.’ Meneer Trott knikte naar de koper, die breed grijnsde alsof

hij de leeuw zelf gevangen had. ‘Gefeliciteerd, meneer Albright. Het is een prachtig dier.’

Terwijl Trott door zijn papieren bladerde, kroop Boy dichterbij naar het podium. De zenuwen gierden door zijn keel. Het was bijna afgelopen. Hij had niet veel tijd meer.

‘En nu, dames en heren, heb ik voor u de grootste en slimste olifant die ons land ooit heeft gezien. De Grote Maharadja!’

Het gordijn naast het podium bewoog hevig en viel toen naar beneden. Achter de enorme paarse lap stond de grootste ster van de Koninklijke Rondreizende Menagerie. Boy vergat meteen waarom hij op de veiling was.

De olifant had slagstanden zo lang als een mannenbeen en torende boven de mensen uit. Zijn grijze rimpelvel spande over zijn rug en maakte grote plooien waar zijn buik overging in zijn poten. Zijn oren, zo groot als het zeil van een boot, waren verbleekt aan de randen alsof ze een beetje te hard geschrobd waren.

Zelfs als de koningin in eigen persoon was verschenen, had ze geen diepere indruk kunnen maken. Niet alleen had Boy nog nooit zo’n dier gezien, hij wist niet eens dat het bestond. De olifant moest wel het sterkste, machtigste dier op aarde zijn.

Hij keek vooral naar de slurf van Maharadja. Wat een raar ding! Net zo raar als een man met drie armen. De olifant had met zijn slurf een stok gepakt en zwaaide ermee zoals een goochelaar met een toverstaf. Boy stond er als betoverd naar te kijken.

Opeens, uit het niets, zwaaide Maharadja de stok richting meneer Trott. Iedereen schrok. Boy zag de man al onderuitgaan. Oei, dat zou pijn doen! Maar op een paar centimeter van meneer Trott hield de zwaai op. Zachtjes tikte de olifant de hoed van Trotts hoofd.

‘Zoals u ziet, dames en heren, houdt hij wel van een geintje.’ Meneer Trott zelf keek niet zo blij. Hij pakte zijn hoed en zette hem weer op. ‘Kom op, Sandev! Leid het dier eens rond. We hebben niet de hele dag de tijd!’

Aan de zijkant van het podium dook een kleine magerere man op. In de ogen van Boy was hij even vreemd als de olifant. Hij droeg een wijde rode broek die bij zijn enkels weer strak zat. Een zweep met een zilveren knop hing aan een geborduurde band over zijn borst. En om zijn hoofd was een witte lap gewikkeld als een soort hoed. Maar het vreemdst van alles was zijn kleur. Boy had nog nooit eerder een mens gezien met een huid die net zo donker was als die van hemzelf.

‘Schiet een beetje op! Tijd is geld.’ Meneer Trott tikte ongeduldig met zijn hamer. Het ernstige gezicht van Sandev was onbeweeglijk. De man legde zijn handen tegen elkaar alsof hij bad en boog langzaam. Het publiek begon te fluisteren. Onder de indruk ging Boy op zijn tenen staan. Hij wilde niets missen.

Sandev fluisterde iets in een van de enorme oren van Maharadja. De olifant stampte naar voren. Boy voelde de aarde trillen. Het trilde zelfs door tot in zijn botten.

‘Ziet u zijn nobele blik? Zijn trotse houding? Dit schitterende dier was eens het huisdier van een Indiase

prins, voor die het cadeau deed aan de Russische tsaar. En die wilde het dier alleen verkopen voor zes zakken goud.’

Boy hoorde de toeschouwers mompelen.

‘Ik begin de biedingen bij vijfhonderd daalders.’ Meeneer Trott richtte zich tot de mannen op de voorste rij. ‘Heren, ik wijs u op de kracht van dit enorme schepsel. Er wordt verteld dat het een wagen met twintig volwassen mannen erin kan trekken. Kilometers ver. Heuvelop.’

Spijtig liet Boy zich weer op zijn voeten zakken. Hij had geen tijd om te dromen. Hij moest zich verstoppen vóór het paviljoen leegliep en dan weer gaan zoeken.

Hij glipte tussen de mensen door. Opeens kreeg hij een duw. Hij verloor zijn evenwicht en zijn jas ging open. Er viel een zilveren fluit uit. Een paar muntjes. En toen een hoedenspeld. Zijn zakkenrollersmes. En een leren handschoen.

‘Jij vuile kleine dief!’

Een hand greep Boy in zijn nek en heel even was de jongen verstijfd van schrik. Maar niet lang. Hij begon van zich af te slaan en te trappen en te krabben, maar het hielp niet. De hand liet niet los. Hij wrong zich in bochten om te zien wie hem beet had. Het was een man, klein en breed. En een rodere overjas dan de zijne was er in de stad vast niet te vinden.

‘Hé, Crimple. Zet dit boefje even apart, wil je? Die gaat voorlopig nergens heen.’

Een andere hand greep Boy in zijn kraag. Hij werd

overeind getrokken en keek even later in het gezicht van een reus, een van de oppassers van de Siberische beer. De moed zakte hem in de schoenen.

‘Hier goed, baas?’ De oppasser wees naar een hoge bakstenen sokkel naast een poort. Het marmeren beeld dat ooit op de sokkel had gestaan, was al lang weg. De oppasser smiet Boy erop. Ruw. De stenen schaafden zijn schenen open.

‘Precies goed. Daar komt hij voorlopig niet weg.’ Roodjas haastte zich alweer terug naar de veiling. ‘Houd ’m in het oog. Ik reken later wel met hem af.’

Boy keek naar beneden en kreeg een wee gevoel in zijn maag. De grond leek heel ver weg. Zou hij eraf springen? De grond was keihard door de vrieskou. Hij zou zeker een been breken als hij sprong, misschien ook wel zijn nek.

Wanhopig probeerde hij iets te bedenken. Het podium was niet ver, maar iedereen keek naar de veiling. En zelfs als ze hem zagen, dan nog zou niemand hem helpen. Hij zat in de val. Zijn keel zat dicht en van de angst hapte hij naar adem.

‘...ik kan u wel vertellen dat de heer Samuel MacKeith, een gewaardeerd slager in deze mooie stad, Schotland wil laten kennismaken met olifantenbiefstuk. Ik hoop dat u dat wilt voorkomen, heren. Ik weet zeker dat niemand wil dat dit fraaie dier op ons bord eindigt.’

Een hand ging omhoog.

‘Ja, vijfhonderdvijftig daalders, geboden door de heer Albright. Wie biedt er zestig?’

Vanaf zijn zuil zag Boy Roodjas wild zwaaien helemaal achteraan in het publiek. Hij werd zo boos dat hij even vergat hoe bang hij was. Het was de schuld van die man dat hij geen kant op kon. Maar toen beseftte Boy ineens iets. Iets waar hij even van moest grijnzen.

Roodjas zat zelf ook in de problemen.

De mensen stonden zo dicht op elkaar, dat de veilingmeester Roodjas niet kon zien. Wat Boy zag, zag meneer Trott niet, namelijk dat Roodjas op de olifant probeerde te bieden.

‘Vijfhonderdzestig van Monsieur Clemontard van de Ménagerie du Jardin in Parijs. Wie biedt meer?’

Weer zwaaide Roodjas woest met zijn armen, maar Trott keek alleen maar naar de voorste rij. ‘Meneer Albright?’ Een knik. ‘Dat is vijf-zeventig van u, meneer Albright.’

Bij die woorden leek Roodjas het op te geven. Boy zag hoe hij als een rode tol van het podium wegliep. Hijgend en puffend schoot hij op een draffe tussen de toeschouwers door. Elke andere dag had Boy het grappig gevonden, maar nu kon hij niet eens glimlachen toen hij Roodjas terug zag hobbelen naar de sokkel. Waarom deed hij dat?

‘Steek je arm omhoog, jong. Steek je arm omhoog!’ Roodjas was al vlakbij. ‘Nu! Ik laat me niet aftroeven door die valsspeler uit Yorkshire.’

Boy aarzelde. Het sloeg nergens op, maar zijn instinct zei hem dat dit zijn kans was. Hoe kon hij hier zijn voordeel mee doen?

‘Steek gewoon je arm in de lucht en zwaai. Dan ziet hij je wel.’ De stem van Roodjas klonk al aardig wanhopig. Er stond nogal wat volk in de weg. ‘Kom op. DOE NOU!’

Maar Boy zwaaide niet. Hij deed iets beters. Hij blies op zijn vingers en float. Het schrille geluid klonk boven het geroezemoes van het publiek uit. Iedereen keek op hetzelfde moment om, alsof een poppenspeler aan een touwtje getrokken had. Boy wachtte tot iedereen keek... en stak toen zijn arm op.

‘Aha, zo te zien hebben we toch nog een bieder.’ Meneer Trott wees met zijn hamer naar Boy. ‘Vijfhonderdtachtig... daar op die sokkel.’

‘Dat kan toch niet!’

‘Het is nog maar een kind.’

Er werd zo hard geprotesteerd op de voorste rij dat Boy het kon horen. Snel liet hij zijn arm zakken. Wat had hij gedaan? Zijn hele leven had hij er alles aan gedaan om onzichtbaar te blijven en nu keek iedereen naar hem. En dat was helemaal zijn eigen schuld.

‘Dat kan wel.’ Roodjas was eindelijk aangekomen bij de zuil. Hij leunde tegen de sokkel, buiten adem maar tevreden. ‘De jongen hoort bij mij. BIJ MIJ!’

Toch wist Boy dat het niet zo simpel was. Dat was het leven nooit. Meneer Albright kwam al aangelopen, dwars door het publiek. Zijn grijze snor trilde van woede.

‘Dit is een schandaal, meneer Trott. Dit kunt u niet menen. Ik dacht dat ik was uitgenodigd voor een veiling

voor *heren*. Niet voor kinderen. En zeker niet voor smerige straatschoffies.'

'Het spijt me, meneer Albright, maar zolang er geld is om een bod te verzilveren, moet ik het accepteren.' De veilingmeester riep: 'Meneer Jameson, als die jongen bij u hoort, verzekert u mij dat u kunt betalen?'

'Zeker. Ik ben goed voor vijfhonderdtachtig daalders. En meer als 't moet.'

'Dan breng ik nu mijn laatste bod uit.' De gouden knopen op de jas van meneer Albright gingen op en neer met zijn ademhaling. 'Ik geef u zeshonderdtwintig. Meer krijgt u niet.'

Nu keek iedereen om. Het was nog niet voorbij. Boy keek naar Roodjas. Zelfs vanaf zijn sokkel kon hij de ogen van de man zien glimmen.

'Wat zeg je, knul? Zullen we er zevenhonderd van maken?'

In zijn hele leven had Boy nooit zo veel geld gezien. Met zevenhonderd daalders kon je vast al het eten in de stad kopen. Hij floot weer op zijn vingers.

'Zevenhonderd!' riep Roodjas. 'ZEVENHONDERD DAALDERS!'

Boy zwaaide weer en het publiek joelde. Even kon je niets anders meer horen. Zelfs niet het protest van meneer Albright.

'Het ziet ernaar uit dat de jongen een olifant gekocht heeft!' Meneer Trott hamerde de koop meteen af. 'Verkocht voor zevenhonderd daalders aan meneer Jameson van diergaarde Belle Vue in Manchester.'

Een heerlijk moment lang dacht Boy echt dat Maharadja van hem was. Het voelde net zo fijn als wanneer hij een stuiver had willen stelen en een daalder vond. Misschien nog wel beter. Maar toen herinnerde hij zich dat het niet zijn bod was. En zeker niet zijn geld.

Beneden wipte meneer Jameson, alias Roodjas, op zijn korte beentjes op en neer als een opgewonden kikker, zijn borst opgeblazen van trots. 'Ik ben die verwaande aap mooi te slim af geweest. Ik heb eerlijk gewonnen!'

De mensen joelden weer, en wel zo luid dat eerst alleen Boy merkte dat Maharadja naar hen toe kwam. De mensen moesten aan de kant gaan. Kon ik dat maar, dacht Boy, dan was ik weggerend tot mijn benen het begaven.

Nu kon hij alleen maar toekijken hoe Maharadja voor hem bleef staan. Gouden ogen, als heldere kaarsvlammen, keken hem aan en knipperden even.

Opeens zwaaide de olifant met zijn slurf.

Boy deed een stap naar achteren, maar beseftte meteen hoe dom dat was. Hij stapte in het niets en zou keihard op de koude grond vallen. Een angstige seconde lang vroeg Boy zich af of dat niet de makkelijkste uitweg was.

Maar dat zou hij nooit te weten komen.

Want opeens sloot de warme, ruwe slurf van Maharadja om zijn pols. Meteen werd Boy kalm. De slimme gouden oogjes knipperden en toen ze weer opengingen, zag hij er zijn spiegelbeeld in. Een mager joch in gestolen kleren. Heel even was het alsof er behalve hen tweeën niemand op aarde was.

‘Lieve hemel. Zie je dat? Dat jochie en de olifant. Ze geven elkaar een hand.’

Later zou Boy beseffen dat dit het moment was waarop het allemaal was begonnen.